YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (viides jaosto)

19 päivänä maaliskuuta 2004 *

Asiassa C-196/03 P,

Arnaldo Lucaccioni, Euroopan yhteisöjen komission entinen virkamies, kotipaikka St-Leonards-on-Sea (Yhdistynyt kuningaskunta), edustajanaan avvocato M. Cimino,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-164/01, Lucaccioni vastaan komissio, 26.2.2003 antaman tuomion (Kok. H 2003, s. I-A-67, s. II-367), jolla valittajan vahingonkorvauskanne on jätetty tutkimatta,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

ja jossa vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään J. Currall, avustajanaan avvocato A. Dal Ferro, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann sekä tuomarit S. von Bahr ja R. Silva de Lapuerta,

julkisasiamies: M. Poiares Maduro,
kirjaaja: R. Grass,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Lucaccioni on yhteisöjen tuomioistuimeen 3.5.2003 toimittamallaan valituksella hakenut yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklan nojalla muutosta

ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-164/01, Lucaccioni v. komissio, 26.2.2003 antamaan tuomioon (Kok. H 2003, s. I-A-67, s. II-367; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla tämä jätti toisaalta tutkimatta hänen kanteensa, jolla hän vaati korvausta sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevien yleisten oikeussäännösten perusteella aineettomista ja aineellisista vahingoista, joita hänelle oli aiheutunut ennen ammattitaudin ilmenemistä, ja toisaalta määräsi, että kumpikin osapuoli vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 EY 236 artiklassa säädetään, että "yhteisöjen tuomioistuimella on toimivalta ratkaista yhteisön ja henkilöstön väliset riidat henkilöstösäännöissä määrätyin tai palvelussuhteen ehdoista johtuvin rajoituksin ja edellytyksin".

3 Euroopan yhteisöjen henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 91 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Euroopan yhteisöjen tuomioistuimella on toimivalta ratkaista kaikki yhteisöjen ja näissä henkilöstösäännöissä tarkoitetun henkilön väliset riidat, jotka koskevat sellaisen toimenpiteen laillisuutta, joka on 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla tälle henkilölle vastainen. Taloudellisluonteisissa riidoissa yhteisöjen tuomioistuimella on täysi harkintavalta."

4 Henkilöstösääntöjen 91 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Kanne otetaan Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen tutkittavaksi vain, jos

— nimittävälle viranomaiselle on tätä ennen tehty 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu valitus siinä säädetyssä määräajassa

ja

— tämä valitus on hylätty nimenomaisella tai implisiittisellä päätöksellä."

5 Henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Jokainen, johon näitä henkilöstösääntöjä sovelletaan, voi vaatia nimittävää viranomaista tekemään häntä koskevan päätöksen. Nimittävä viranomainen antaa perustellun päätöksensä tiedoksi asianomaiselle neljän kuukauden kuluessa vaatimuksen esittämispäivästä. Jos vaatimukseen ei ole vastattu tämän määräajan kuluessa, asian katsotaan tulleen hylätyksi implisiittisellä päätöksellä, josta voi valittaa 2 kohdan mukaisesti.

2. Jokainen, johon näitä henkilöstösääntöjä sovelletaan, voi valittaa nimittävälle viranomaiselle hänelle vastaisesta toimenpiteestä sekä siinä tapauksessa, että nimittävä viranomainen on tehnyt päätöksen, että siinä tapauksessa, että nimittävä viranomainen on jättänyt henkilöstösäännöissä edellytetyn toimenpiteen toteuttamatta. Valitus on tehtävä kolmen kuukauden kuluessa. Tämä määräaika alkaa

— toimenpiteen julkaisupäivästä, jos on kyse yleisluontoisesta toimenpiteestä,

— päivästä, jona päätös on annettu tiedoksi sille, jolle se on osoitettu, ja joka tapauksessa viimeistään siitä päivästä, jolloin hän on saanut tiedon päätöksestä, jos on kyse tiettyä henkilöä koskevasta toimenpiteestä; jos kuitenkin tiettyä henkilöä koskeva toimenpide on vastainen muulle henkilölle kuin sille, jolle se on osoitettu, määräaika alkaa kyseisen henkilön osalta siitä päivästä, jolloin hän on saanut tiedon päätöksestä, kuitenkin viimeistään julkaisupäivästä,

— vaatimuksen vastaamiselle säädetyn määräajan päättymispäivästä, kun valitus koskee 1 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen hylkäävää implisiittistä päätöstä.

Nimittävä viranomainen antaa perustellun päätöksensä tiedoksi asianomaiselle neljän kuukauden kuluessa valituksen jättämispäivästä. Jos valitukseen ei ole vastattu tämän määräajan kuluessa, asian katsotaan tulleen hylätyksi implisiittisellä päätöksellä, josta voi nostaa 91 artiklassa tarkoitetun kanteen."

6 Henkilöstösääntöjen 73 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että yhteisöjen toimielinten yhteisellä sopimuksella vahvistetuissa määräyksissä vahvistetuin edellytyksin virkamies on tehtäviensä aloittamispäivästä lähtien vakuutettu ammattitautien ja tapaturmien varalta.

7 Henkilöstösääntöjen 73 artiklan 2 kohdan b ja c alakohdan mukaan pysyvän täyden työkyvyttömyyden yhteydessä asianomaiselle maksetaan määrä, joka on kahdeksan kertaa hänen vuosittaisen peruspalkkansa suuruinen, tapaturmaa edeltävien kahdentoista kuukauden peruspalkan perusteella laskettuna ja pysyvän osittaisen työkyvyttömyyden yhteydessä maksetaan tästä korvauksesta osa, joka lasketaan kyseisen artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa määräyksissä vahvistetun asteikon perusteella.

8 Euroopan yhteisöjen virkamiesten tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevissa määräyksissä (jäljempänä määräykset) vahvistetaan soveltaen henkilöstösääntöjen 73 artiklaa ehdot, joiden nojalla virkamies on vakuutettu tapaturmien ja ammattitautien varalta.

9 Näiden määräysten 12 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos tapaturma tai ammattitauti johtaa virkamiehen täydelliseen pysyvään työkyvyttömyyteen, hänelle maksetaan henkilöstösääntöjen 73 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu määrä.

2. Jos tapaturma tai ammattitauti johtaa virkamiehen osittaiseen pysyvään työkyvyttömyyteen, hänelle maksetaan liitteenä olevan työkyvyttömyystaulukon kertoimien mukaan määritettävä määrä."

10 Määräysten 14 artiklassa säädetään seuraavaa:

"19 artiklassa tarkoitettujen asiantuntija-lääkäreiden lausunnon tai 23 artiklassa tarkoitetun lääketieteellisen lautakunnan lausunnon perusteella virkamiehelle voidaan myöntää korvaus sellaisista pysyvistä vammoista tai kosmeettisista haitoista, jotka työkykyä varsinaisesti alentamatta vaikuttavat hänen fyysiseen hyvinvointiinsa ja tosiasiallisesti vahingoittavat hänen sosiaalisia suhteitaan.

Tämä korvaus määritetään 12 artiklassa tarkoitetuissa työkyvyttömyystaulukoissa säädettyjen kertoimien mukaisesti. Kun kosmeettiseen haittaan liittyy anatomis-toiminnallinen vamma, kertoimia korotetaan asianmukaisesti."

Riidan perustana olevat tosiseikat

11 Riidan perustana olevat tosiseikat, jotka on esitetty valituksenalaisen tuomion 2–12 kohdassa, voidaan tiivistää seuraavassa esitettävällä tavalla.

12 Valittaja tuli Euroopan yhteisöjen palvelukseen vuonna 1962.

13 Valittaja esitti vuonna 1990, että hän oli altistunut asbestipölylle työskennellessään Brysselissä sijaitsevassa Berlaymont-rakennuksessa (Belgia), ja vaati, että keuhkovamma, josta hän kärsi, katsotaan ammattitaudiksi ja että hänen katsotaan olevan pysyvästi työkyvytön.

14 Valittaja siirrettiin eläkkeelle henkilöstösääntöjen 78 artiklassa mainitun menettelyn jälkeen ja hänelle myönnettiin työkyvyttömyyseläke, jonka suuruus oli 70 prosenttia hänen peruspalkastaan. Samanaikaisesti, henkilöstösääntöjen 73 artiklan mukaisen menettelyn seurauksena todettiin, että valittajalla oli ammattitauti. Valittajan todettiin olevan pysyvästi täysin työkyvytön ja invaliditeettiasteeksi vahvistettiin näin ollen 100 prosenttia. Lisäksi ottaen huomioon valittajan jatkuvat oireet ja vakavat psyykkiset ongelmat Euroopan yhteisöjen komissio päätti myöntää hänelle määräysten 14 artiklan mukaisesti korvauksen, jonka määräksi vahvistettiin 30 prosenttia täyden työkyvyttömyyden osalta maksettavasta korvauksesta.

15 Valittaja arvioi, että tämä summa ei korvannut hänen kärsimäänsä haittaa kokonaisuudessaan, ja toimitti komissiolle 15.5.1994 määräysten 28 artiklan ja henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti valituksen, jonka komissio nimesi aiemman valittajalle vastaisen päätöksen puuttuessa "vaatimukseksi". Komissio hylkäsi tämän vaatimuksen eksplisiittisesti kirjeitse 22.9.1994.

16 Valittaja teki 15.12.1994 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisen valituksen tästä hylkäyspäätöksestä. Komissio hylkäsi tämän valituksen 25.4.1995 tekemällään päätöksellä, joka annettiin valittajalle tiedoksi 3.5.1995 päivätyllä kirjeellä.

17 Valittaja nosti yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 29.8.1995 saapuneella kannekirjelmällä, joka kirjattiin rekisteriin numerolla T-165/95 kanteen, jossa hän vaati, että komissio velvoitetaan maksamaan vahingonkorvausta ja että komission 22.9.1994 tekemä päätös kumotaan tarpeellisin osin.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kyseisen kanteen asiassa T-165/95, Lucaccioni vastaan komissio, 14.5.1998 antamallaan tuomiolla (Kok. H. 1998, s. I-A-203 ja II-627). Valittaja teki tästä tuomiosta valituksen, jonka yhteisöjen tuomioistuin hylkäsi asiassa C-257/98 L, P. Lucaccioni vastaan komissio, 9.9.1999 antamallaan tuomiolla (Kok. 1999, s. I-5251).

19 Valittaja esitti 29.5.2000 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan mukaisen vaatimuksen saadakseen yleisten oikeussäännösten perusteella vahingonkorvausta aineettomista ja aineellisista vahingoista, joita hänelle oli aiheutunut ennen ammattitaudin ilmenemistä.

20 Kun tähän vaatimukseen ei annettu vastausta henkilöstösääntöjen mainitun säännöksen mukaisen määräajan kuluessa, valittaja teki valituksen, joka myös hylättiin implisiittisesti.

21 Valittaja nosti yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 19.7.2001 saapuneella kannekirjelmällä henkilöstösääntöjen 91 artiklan nojalla kanteen, joka hylättiin valituksenalaisella tuomiolla, minkä johdosta nyt käsiteltävänä oleva valitus on tehty.

Valituksenalainen tuomio

22 Valittaja esitti komission hänelle vuosina 1967–1990, siis ennen ammattitaudin ilmenemistä, aiheuttamien aineettomien ja aineellisten vahinkojen korvaamista koskevan kanteensa tueksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa yhden kanneperusteen, joka koski "henkistä häirintää", josta hän oli kärsinyt komission hänelle tietoisesti asettamien työskentelyolosuhteiden vuoksi sekä sen peitellyn ja salaillun tavan vuoksi, jolla viimeksi mainittu oli päättänyt aloittaa hänen työkyvyttömyytensä toteamista koskevan menettelyn.

23 Tämän kanneperusteen yhteydessä valittaja katsoi komission ja/tai sen hallintojohtajien olevan suoraan ja/tai epäsuorasti vastuussa sen vuoksi, että ne olivat sillä uhalla, että asia viedään kurinpitolautakunnan käsiteltäväksi, määrännyt hänet työskentelemään rakennuksessa, jonka tiedettiin olevan eristetty asbestilla, mutta ne olivat salanneet tämän tosiasian useiden vuosien ajan antamillaan väärillä vakuutuksilla, vaikka ne tiesivät asbestin olevan erittäin vaarallista terveydelle.

24 Valituksenalaisella tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti kanteen tutkimatta ja määräsi, että kumpikin osapuoli vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki valituksenalaisessa tuomiossa tutkimatta jättämisen edellytykset erikseen aineettomien vahinkojen ja aineellisten vahinkojen osalta.

26 Mitä tulee aineettomiin vahinkoihin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi hylättyään komission esittämät oikeudenkäyntiväitteet, jotka perustuivat oikeusvoimaisuuteen ja ne bis idem sääntöön että kanne on jätettävä tutkittavaksi ottamatta, koska henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa mainittuja määräaikoja ei ollut noudatettu.

27 Vastoin sitä, mitä valittaja oli esittänyt, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi komissiolle 15.5.1994 osoitetun kirjeen henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan nojalla esitetyksi vaatimukseksi. Koska komissio oli hylännyt tämän vaatimuksen 22.9.1994 antamallaan päätöksellä eikä valittaja ollut riitauttanut tätä päätöstä siltä osin, kuin se koski ennen sairauden ilmenemistä aiheutuneita vahinkoja erityisesti aineettomia vahinkoja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että sen käsiteltävänä olevan asian perusteena ollutta uutta vaatimusta, joka oli päivätty 29.5.2000, ei ollut tehty edellä mainitussa artiklassa säädetyssä määräajassa, koska olosuhteet eivät olleet muuttuneet siten, että ne olisivat oikeuttaneet poikkeamaan kanteille säädetyistä määräajoista.

28 Mitä tulee aineellisiin vahinkoihin, joita valittaja oli kärsinyt ennen ammattitaudin ilmenemistä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että kanne ei ollut riittävän täsmällinen eikä siten täyttänyt EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ensimmäisessä kohdassa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdassa määrättyjä minimiedellytyksiä.

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi nimittäin valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa, että kanteen sisältämät väitteet oli esitetty epäselvästi, eikä se voinut niiden perusteella todeta, mihin terveysongelmiin valittaja vetosi kanteensa

tueksi. Lisäksi kyseisen tuomion 68 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että valittaja ei ollut esittänyt mitään objektiivista seikkaa, jonka perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ja komissio olisivat pystyneet toteamaan esitettyjen vahinkojen luonteen ja laajuuden.

Muutoksenhaku

Asianosaisten vaatimukset ja valitusperusteet

30 Lucaccioni vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin

— hyväksyy käsiteltävänä olevan valituksen ja näin myös alkuperäisen kanteen

— määrää komission maksamaan hänelle yleisten oikeussäännösten, Euroopan unionin perusoikeuskirjan sekä ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojelemiseksi tehdyn Euroopan yleissopimuksen perusteella korvausta vuosina 1967–1990 aiheuttamistaan aineettomista ja aineellisista vahingoista, jotka eivät kuulu (tai kuuluvat myös) henkilöstösääntöjen 73 artiklan soveltamisalaan ja jotka ovat aiheutuneet komission syyksi luettavasta toiminnasta, koska se on loukannut valittajan ihmisarvoa ja oikeutta fyysiseen koskemattomuuteen, mistä aiheutuneen vahingon määräksi on arvioitu 3 500 000 euroa (7 000 000 000 Italian liiraa, ITL); tämä summa on johdettu

analogisesti korvausmääristä, jotka Pretura Circondariale di Torino (Italia) määräsi maksettavaksi kullekin vahingonkärsijälle asiassa nro 4840/96 5.7.1996 antamassaan tuomiossa (noin 500 000 euroa eli 1 000 000 000 ITL), ja vahingonkorvauksista, jotka määrättiin maksettavaksi kullekin vahingonkärsijälle Cermis-köysirataa koskeneessa asiassa (2 000 000 euroa eli 4 000 000 000 ITL)

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

31 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— jättää valituksen tutkimatta ja/tai hylkää sen perusteettomana

— velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

32 Lucaccioni esittää valituksensa tueksi kaksi valitusperustetta kiistääkseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämät tutkimatta jättämisen perusteet. Nämä valitusperusteet liittyvät toisaalta siihen, että on olemassa seikka, jonka perusteella voidaan poiketa kannemääräaikoja koskevista säännöistä, ja toisaalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käsitellyssä kanteessa esitettyihin objektiivisiin seikkoihin, joiden perusteella tämä olisi voinut määritellä aiheutuneiden vahinkojen laadun ja laajuuden.

33 Ensimmäisessä valitusperusteessa Lucaccioni esittää, että toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, kanteessa mainitaan useita seikkoja, joiden perusteella voidaan katsoa sellaisten olosuhteiden olleen olemassa, että kanteen nostamiselle asetetusta määräajasta on voitu poiketa. Hän mainitsee erityisesti kaksi seikkaa, jotka ovat estäneet häntä esittämästä vaatimustaan henkilöstösäännöissä säädetyssä määräajassa: toisaalta pelko kostotoimista, joihin komissio olisi voinut ryhtyä häntä vastaan ja toisaalta jatkuva "henkinen häirintä", jota tämä harjoitti häntä kohtaan.

34 Toisessa valitusperusteessa Lucaccioni esittää näkökantansa kanteessa mainittujen niiden olosuhteiden virheellisestä arvioinnista, jotka liittyvät sellaisten aineellisten vahinkojen määrittelyyn ja laajuuteen, joita hän on kärsinyt ennen työkyvyttömyyden toteamista. Tässä suhteessa hän katsoo, että kanteessa mainittujen seikkojen pohjalta voidaan määritellä komission korvausvelvollisuus sekä korvausvelvollisuuden laajuus.

Tuomioistuimen arviointi asiasta

35 Aluksi on syytä todeta, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä ilman suullista käsittelyä, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

36 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 225 artiklasta ja yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklasta seuraa, että muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin ja että näin ollen ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitettu selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, näiden tosiseikkojen arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (ks. mm. asia C-121/01 P, O'Hannrachain v. parlamentti, tuomio 5.6.2003, Kok. 2003, s. I-5539, 35 kohta, oikeuskäytäntöviittauksineen).

37 Tässä tapauksessa valittaja vetoaa ensimmäisessä valitusperusteessaan tosiasialliseen arviointiin, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei hänen mielestään ole suorittanut sellaisen uuden seikan olemassaolon toteamiseksi, jonka johdosta kanteiden nostamiselle asetettujen määräaikojen kuluminen on voinut keskeytyä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 53 kohdassa, että "asiakirja-aineistosta ei mitenkään käy ilmi eikä valittaja ole myöskään niin väittänyt että olosuhteet olisivat muuttuneet sillä tavoin, että kanteen nostamiselle asetetuista määräajoista poikkeaminen olisi oikeutettua". Kyseinen valitusperuste, sellaisena kuin valittaja on sen esittänyt, koskee ainoastaan sellaisen seikan olemassaoloa tai toteamista, joka voi aiheuttaa tuollaisen muutoksen olosuhteissa.

38 Lisäksi valittajan olettamus uuden tosiseikan olemassaolosta ei perustu minkäänlaiseen todisteeseen. Asiakirja-aineistosta ei käy ilmi mitään sellaista, minkä perusteella tosiseikkoja tulisi valittajan esittämän vaatimuksen mukaisesti arvioida uudelleen. Kun valituksenalaisen tuomion tosiseikkoihin ei sisälly mainintaa valittajan väittämästä "henkisestä häirinnästä", tämä katsoo sellaisen määräyksen perusteella, jolla ei vaikuta olevan juurikaan tekemistä nyt kyseessä olevan asian kanssa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tunnustaneen tämän seikan. Näin ollen tätä "henkistä häirintää" ei voida pitää toteen näytettynä seikkana, minkä vuoksi valittajan väite on vailla tosiasiallista perustaa.

39 Näillä perusteilla ensimmäinen valitusperuste on hylättävä ilmeisen perusteettomana.

40 Toisesta perusteesta, jonka valittaja on esittänyt valitusperusteensa tueksi, on syytä todeta, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklasta ja työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (asia C-49/96 P, Progoulis v. komissio, määräys 12.12.1996, Kok. 1996, s. I-6803, 23 kohta ja asia C-41/00 P, Interporc v. komissio, tuomio 6.3.2003, Kok. 2003, s. I-2125, 15 kohta).

41 Samoin vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, että tätä edellytystä ei täytä valitus, jossa vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt valitusperusteet ja perustelut, mukaan luettuina ne, jotka perustuivat tuon tuomioistuimen nimenomaisesti hylkäämiin seikkoihin. Tuollaisella valituksella pyritään tosiasiassa siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (asia C-26/94 P, X v. komissio, määräys 26.9.1994, Kok. 1994, s. I-4379, 13 kohta ja asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 35 kohta).

42 Tässä suhteessa on huomattava, että valittajan toisen valitusperusteensa tueksi esittämissä väitteissä ei osoiteta tarkasti niitä valituksenalaisen tuomion kohtia, joita arvostellaan, eikä juridisia argumentteja, joiden perusteella tuomion kumoamista vaaditaan. Tämä valitusperuste ei liity mihinkään oikeudelliseen kysymykseen eikä sisällä minkäänlaista juridista argumentaatiota, jolla pyrittäi-

siin osoittamaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen arvioidessaan komission tapaa käyttää toimivaltaansa.

43 Tästä seuraa, että toinen valitusperuste on joka tapauksessa jätettävä tutkittavaksi ottamatta.

Oikeudenkäyntikulut

44 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota saman työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittaja on hävinnyt asian, tämä on velvoitettava korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) **Lucaccioni velvoitetaan korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 19 päivänä maaliskuuta 2004.

R. Grass — kirjaaja

C. Gulmann — viidennen jaoston puheenjohtaja